

פרי צדיק פרשת אחרי מות אות יא
 [יא] **בגמ'** (פסחים קה.) כבוד יום וכבוד לילה
 כבוד יום עדיף, וכוה"ק (ח"ב סי"ח
 ע"ח) ח"י וע"כ בעי לסדרא פסורא כלילא דשבתא
 בנהמא ובמונא ר"י אמר חפ"י ביומא דשבתא גמי,
 משמע דהעיקר סעודה הלילה (וכבר עמד ע"ז במנ"ח
 סי' רע"ח סק"ד) ונר' דאלו ואלו דא"ח ומר אמר חדא
 ומר אמר חדא ול"פ, דודאי מלך האדם העיקר הכנה
 כלילה שאז סעודתא דחק"ת מלך כנס"י, וכלילה
 בא המלוה זכור את יום השבת לקדשו וזכרו על היין
 בכניסתו כמ"ש בגמ' (שם קו.), וכן המלוה אז לקדשו
 דאי' (מ"ר ר"פ עקב ותדב"ח פ' כ"ו) במה את מקדשו
 במאכל ובמשקה והעיקר כלילה, שאז הסעודה דחק"ת
 וע"ז אמר בזה"ק שאפי' ביומא דשבתא גמי, דביום
 הסעודה דעתיקא שבא כקדושה מלך השי"ת כמשי"ג
 לדעת כי ח"י ה' מקדשכס, מ"מ לר"ך האדם ג"כ
 לקבוע הסעודה זו, ומ"מ שפיר אמרו בנמרא לענין
 הדין שאם יש לו דבר חשוב לענג השבת כבוד
 יום עדיף בלר"ך להניח הדבר לסעודת היום שאז
 הסעודה דעתיקא ולר"ך לכבד היום וכבוד סעודתא
 דעתיקא, אבל הקדושה שמכניס הישראל בתה"ב
 ובמשהו זהו העיקר כלילה, שביום השי"ת מכניס הקדושה
 מלדו, והסעודה דעתיקא היינו שאז השי"ת יש
 לו נייחא בעולמו, שאז זמן מלאכה כמשי"ג ילא
 ארס לפעלו והישראל מניח כל עסקיו לכבוד
 שמים, ויש להשי"ת נייחא מזה שאמר ונעשה
 רצונו, והאכילה כמו אכילת קרבנות שהוא ריח ניחוח
 שאמר ונעשה רצונו (כמ"ש פרש"י זבחים מו: ד"ה
 הגחת רוח):

קדושת שבת מאמר ד'
ענין זכור ושמור בדבור אחד, שאין
 הפה יכולה וכו', כמו שאמרו
 בראש השנה*. ובזהר הקדוש (בראשית
 ח"א מח, ב) ובתרומה (ח"ב קלח, א), דהם
 יום ולילה דבר ונוקבא, וכן ברע"א
 מהימנא (ח"ג, אמור צב ע"ב) זכור לדכורא,
 שמור לנוקבא, וכן בזהר הקדוש (ח"ג,
 פנחס רכד ע"א) ובפרשת אמר (ח"ג, צב
 ע"ב), עין שם ובתקונים (כא, מב ע"ב).

כי שמירה הוא בשב ואל תעשה,
 בשביתה מפעלה, שבזה מקבלים
 קדשה העליונה דפי בו שבת, וזהו מדת
 נוקבא המקבלת, שהאדם מקבל
 הקדשה על ידי זה מקדשת היום, דעל
 זה אמרו דאמר הקדוש ברוך הוא
 לשבת, כנסת ישראל יהיה בן זוגך (ואף
 שאמר לשון בן, ידוע דכנסת ישראל
 הוא נוקבא"), דהוא הדכורא המשפעת
 קדשתה לכנסת ישראל.

וזכור בפיה לקדשו, הוא מה שישיראל
 מקדשים וממשיכים הקדשה
 ליום השבת, והם הדכורא, והיא נוקבא
 פלה ומלקתא (זוהר ח"ג, עקב רעב ע"ב).
 וזהו כלילי שבת, דלילה זמן שביתה גם
 בחל, דיצא אדם לפעלו ולעבדתו עדי
 ערב (תהלים קד, כג) פתיב, דהיום לבד
 הוא הזמן בחל למעשה אדם, ובשבת
 שובת בו.